

Sygn. akt II Cz 486/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

SSO Janusz Kasnowski

SSO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku M. K.

z udziałem R. W., J. W. (1), J. T., W. W., A. N., E. L., M. S.

o dział spadku po J. W. (2)

na skutek zażalenia uczestników postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Szubinie V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w Nakle nad Notecią z dnia 26.03.2014 roku,

sygn. akt V Ns 51/13

postanawia:

1. **oddalić zażalenie**

2. **oddalić wniosek M. K. o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.**

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 486/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szubinie w V Zamiejscowym Wydziale Cywilnym w Nakle nad Notecią postanowieniem z dnia 26 marca 2014 roku podjął postępowanie w sprawie, na podstawie art. 512 § 1 kpc w zw. z art. 203 § 1 kpc umorzył postępowanie w sprawie a w punkcie 3 ustalił, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż wnioskodawczyni pismem z dnia 03.03.2014 roku cofnęła swój wniosek informując, iż z jej strony sprawę uważa za zakończoną.

W związku z powyższym Sąd na zasadzie art. 512 § 1 kpc zwrócił się pismem z dnia 10.03.2014 roku do uczestników postępowania z zapytaniem czy wyrażają zgodę na cofnięcie wniosku i umorzenie postępowania, informując jednocześnie, że brak odpowiedzi w terminie 7 dni zostanie poczytany jako wyrażenie zgody.

Pełnomocnik uczestników pismem z dnia 13.03.2014 roku poinformował, że uczestnicy wyrażają zgodę na cofnięcie wniosku i na umorzenie postępowania. Wniósł ponadto o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za reprezentowanie uczestników w sprawie.

Sąd Rejonowy uznał cofnięcie wniosku za dopuszczalne, dlatego umorzył postępowanie w sprawie.

Z uwagi na fakt, iż uczestnicy w równym stopniu zainteresowani byli wynikiem postępowania i rozstrzygnięciem sprawy, należało uznać, iż każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim uczestnictwem w sprawie. Dlatego też uczestnicy korzystający z pomocy pełnomocnika zobowiązani są do pokrycia kosztów udzielonej im pomocy prawnej we własnym zakresie i brak jest, w ocenie Sądu Rejonowego, podstaw do obciążenia tymi kosztami wnioskodawcy.

Zażalenie na to postanowienie co do punktu 3 złożył pełnomocnik uczestników postępowania, zarzucając błędną ocenę materiału zebranego w postępowaniu.

Skarżący wnieśli o zmianę postanowienia w zaskarżonym zakresie poprzez zasądzenie kwoty 3.600 zł. tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego uczestników postępowania zgodnie z art. 520 § 2 i 3 kpc, ewentualnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawczyni w odpowiedzi na zażalenie wniosła o jego oddalenie i zasądzenie od uczestników na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie uczestników należało uznać za bezzasadne.

W niniejszej sprawie do orzekania o kosztach postępowania zastosowanie ma przepis art. 520 kpc albowiem sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu nieprocesowym. Z przepisu art. 520 § 1 kpc wynika zasada podstawowa, iż w postępowaniu nieprocesowym każdy jego uczestnik ponosi koszty związane ze swoim udziałem. Ustawodawca przyjął takie rozwiązanie kierując się przekonaniem, iż w postępowaniu nieprocesowym nie mamy do czynienia z przeciwnikami albowiem z reguły wszyscy są w równej mierze zainteresowani rozstrzygnięciem sprawy. Nie można wobec tego wskazać strony, która miałaby przegrać sprawę a co za tym idzie ponosić koszty postępowania strony wygrywającej.

Przepis art. 520 przewiduje odstępstwa od tej zasady opisane w § 2 i 3 ale są to wyjątkowe sytuacje, w których da się wskazać, że uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani rozstrzygnięciem lub ich interesy są sprzeczne.

W niniejszej sprawie nie mieliśmy jednak do czynienia z takimi wyjątkowymi sytuacjami pozwalającymi na odstępianie od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 kpc.

Przedmiotem postępowania było dokonanie działu spadku po zmarłym J. W. (2). Jak wynika ze stanowisk uczestników tego postępowania prezentowanych przed Sądem I instancji różnice stanowisk dotyczyły wartości majątku spadkowego podlegającego działowi bowiem uczestnicy domagali się powołania biegłego do wyceny nieruchomości podlegającej działowi. Z tej okoliczności nie da się wyciągnąć wniosku o różnym stopniu zainteresowania rozstrzygnięciem lub też o sprzeczności interesów. Każdy z uczestników postępowania oczekiwał bowiem na dokonanie działu spadku, choć prezentowali oni różne stanowiska co do wartości przedmiotu majątkowego podlegającego działowi. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15.12.2011 roku w sprawie II Cz 120/11 wyraził pogląd, iż: „W sprawach m.in. o zniesienie współwłasności nie występuje sprzeczność interesów między uczestnikami postępowania domagającymi się zniesienia współwłasności a prezentującymi jedynie odmienne zapatrywania co do sposobu dokonania zniesienia współwłasności. W takiej sytuacji uzasadnione jest rozstrzygnięcie o kosztach postępowania na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., a więc z zastosowaniem przewidzianej tym przepisem zasady”. W innej sprawie I CZ 133/11 Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 03.02.2012 roku stwierdził, że: „W postępowaniach

działowych sam fakt zgłoszenia przez uczestników odmiennych wniosków co do sposobu tego zniesienia nie powoduje powstania sprzeczności interesów, gdyż na gruncie art. 520 § 2 k.p.c. omawiana przesłanka nie jest związana ze stanowiskiem zajęтым przez zainteresowanych w sprawie.”

W postanowieniu z dnia 23.10.2013 roku w sprawie IV CZ 74/13 Sąd Najwyższy wskazał, że: „W sprawach o podział majątku wspólnego nie występuje sprzeczność interesów, o której mowa w art. 520 § 2 i 3 k.p.c., niezależnie od stanowiska stron i zgłaszanych przez nie twierdzeń i wniosków w przedmiocie składu, wartości i sposobu podziału majątku wspólnego. W postępowaniu tym strony są także w równym stopniu zainteresowane rozstrzygnięciem i ich interesy są wspólne o tyle, że celem postępowania jest wyjście ze wspólności majątkowej i uregulowanie wzajemnych stosunków majątkowych.”

Poglądy te, w pełni podziela Sąd Okręgowy i uznaje, iż Sąd I instancji stosując w postanowieniu o kosztach postępowania zasadę przewidzianą w art. 520 § 1 kpc nie popełnił żadnego błędu. Żaden z argumentów czy to podniesionych w zażaleniu czy też kolejnym piśmie procesowym nie podważa prawidłowości tej decyzji. Nie ma znaczenia, który ze współwłaścicieli jako pierwszy wystąpił o dokonanie podziału i czy uczestnicy spierali się na temat sposobu tego podziału czy też wartości majątku podlegającego działowi, bowiem i tak wszyscy uczestnicy postępowania nadal są w równym stopniu zainteresowani wynikiem tego postępowania.

Dlatego też na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 1 i 2 kpc Sąd Okręgowy oddalił zażalenie uczestników jako bezzasadne.

Jednocześnie kierując się zasadą wyrażoną w art. 520 § 1 kpc należało oddalić zgłoszony przez wnioskodawczynię w odpowiedzi na zażalenie wniosek o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.